FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT PAOLO MENGOZZI

fremsat den 1. marts 2007 [1]

1. I den foreliggende appelsag nedlægger Common Market Fertilizers SA (herefter »appellanten« eller »CMF«) påstand om ophævelse af dommen afsagt af Retten i Første Instans (herefter »Retten«) den 27. september 2005 (herefter »den appellerede dom«) [2], hvorved selskabet ikke fik medhold i de søgsmål, det havde indbragt om annullation af Kommissionens beslutninger af 20. december 2002 [3], hvori det blev fastslået, at det i et konkret tilfælde ikke var berettiget at indrømme fritagelse for importafgifter.

Retsforskrifter

2. Artikel 1, stk. 3 og 4, i Rådets forordning (EØF) nr. 3319/94 af 22. december 1994 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af opløsninger af urinstof og ammoniumnitrat med oprindelse i Bulgarien og Polen eksporteret af selskaber, der ikke er fritaget for tolden, og om endelig opkrævning af den midlertidige told [4], har følgende ordlyd:

»3. Antidumpingtolden for import med oprindelse i Polen fastsættes til forskellen mellem en minimumsimportpris på 89 ECU pr. ton af den pågældende vare og prisen pr. ton af den pågældende vare, cif Fællesskabets grænse, fortoldet med satsen i den fælles toldtarif, i alle tilfælde, hvor prisen pr. ton af den pågældende vare, cif Fællesskabets grænse, fortoldet med satsen i den fælles toldtarif, er lavere end nævnte minimumsimportpris, og hvor de importerede varer, som overgår til fri omsætning, faktureres direkte til den uafhængige importør af følgende eksportører eller producenter hjemmehørende i Polen: [...]

1 — Originalsprog: italiensk.

2 — Forenede sager T-134/03 og T-135/03, Common Market Fertilizers mod Kommissionen, Sml. II, s. 3923.

3 — K(2002) 5217 endelig og K(2002) 5218 endelig.

4 — EFT L 350, s. 20.

I de tilfælde, hvor den vare, der overgår til fri omsætning, ikke er faktureret direkte til den uafhængige importør af en af ovennævnte eksportører eller producenter hjemmehørende i Polen, fastsættes en specifik told som følger:

22 ECU pr. ton af den pågældende vare med oprindelse i Polen [...] med undtagelse af varer, der bekræftes at være fremstillet af Zaklady Azotowe Pulawy, for hvilke den specifikke told fastsættes til 19 ECU pr. ton af den pågældende vare [...]

4. Gældende bestemmelser for told finder anvendelse, medmindre andet er fastsat.«

3. Artikel 239 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks [5], som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2700/2000 af 16. november 2000 [6] (herefter »toldkodeksen«), har følgende ordlyd:

»1. Godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter kan indrømmes i andre situationer end dem, der er omhandlet i artikel 236, 237 og 238:

— og som fastlægges efter udvalgsproceduren

— og som skyldes omstændigheder, hvor den berettigede ikke har gjort sig skyldig i urigtigheder eller åbenbar forsømmelighed. De situationer, hvor denne bestemmelse finder anvendelse, samt de nærmere procedureregler herfor fastlægges efter udvalgsproceduren. Godtgørelsen eller fritagelsen kan undergives særlige betingelser.

[...]«

4. I toldkodeksens artikel 4, nr. 24, hedder det, at i denne kodeks forstås ved »udvalgsprocedure« »den i artikel 247 og 247a eller den i artikel 248 og 248a nævnte procedure«.

5. I toldkodeksens artikel 247 hedder det, at »de nødvendige foranstaltninger til gennem-

5 — EFT L 302, s. 1.
6 — EFT L 311, s. 17.

førelse af denne kodeks [...] [fastsættes] efter forskriftsproceduren i artikel 247a, stk. 2, [...]«.

6. Toldkodeksens artikel 247a har følgende ordlyd:

»1. Kommissionen bistås af et toldkodeksudvalg, i det følgende benævnt »udvalget«.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 og 7 i afgørelse 1999/468/EF [...]

3. Udvalget vedtager selv sin forretningsorden.«

7. Artikel 4 i Toldkodeksudvalgets forretningsorden bestemmer:

»1. Formanden sender mødeindkaldelse, dagsorden, udkast til foranstaltninger, som udvalget er blevet anmodet om at afgive udtalelse om, samt de øvrige arbejdsdokumenter til de faste repræsentationer og udvalgets medlemmer i henhold til artikel 14, stk. 2, normalt senest 14 kalenderdage inden mødet.

2. I hastende sager, og når de foranstaltninger, der skal vedtages, skal anvendes straks, kan formanden efter anmodning fra et udvalgsmedlem eller på eget initiativ afkorte fristen i stk. 1 til fem kalenderdage inden mødet.

3. I særligt hastende tilfælde kan formanden fravige de frister, der er fastsat i stk. 1 og 2. Hvis det under et møde foreslås at tilføje et punkt på dagsordenen for dette, kræves det, at et simpelt flertal af udvalgsmedlemmerne godkender det.«

8. Artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennem-

førelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen [7] (herefter »komitologiafgørelsen«), bestemmer:

»Valget af procedure for vedtagelse af gennemførelsesforanstaltninger bygger på følgende vejledende kriterier:

a) Forvaltningsforanstaltninger såsom dem, der vedrører anvendelsen af den fælles landbrugspolitik og den fælles fiskeripolitik eller gennemførelsen af programmer med store budgetmæssige konsekvenser, bør vedtages efter forvaltningsproceduren.

b) Generelle foranstaltninger, der har til formål at gennemføre væsentlige bestemmelser i basisretsakter, herunder foranstaltninger vedrørende beskyttelse af menneskers, dyrs eller planters sundhed eller sikkerhed, bør vedtages efter forskriftsproceduren.

Når det i en basisretsakt er foreskrevet, at visse ikke-væsentlige bestemmelser i retsakten kan tilpasses eller ajourføres ved hjælp af gennemførelsesprocedurer, bør sådanne foranstaltninger vedtages ved anvendelse af forskriftsproceduren.

c) Med forbehold af litra a) og b) anvendes rådgivningsproceduren, når den anses for den mest hensigtsmæssige.«

9. I komitologiafgørelsens artikel 5 bestemmes det:

»Forskriftsprocedure

1. Kommissionen bistås af et forskriftsudvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

2. Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver udtalelse om udkastet inden for en frist, som formanden kan fastsætte alt efter, hvor meget spørgsmålet haster. Det udtaler sig med det flertal, der efter [...] artikel 205, stk. 2, [EF] gælder for afgørelser, som Rådet skal træffe på

7 — EFT L 184, s. 23.

forslag af Kommissionen. Ved afstemninger i udvalget vægtes de stemmer, der afgives af repræsentanterne for medlemsstaterne, som anført i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.

3. Med forbehold af artikel 8 vedtager Kommissionen de påtænkte foranstaltninger, når de er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse.

4. Er de påtænkte foranstaltninger ikke i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, eller er der ikke afgivet nogen udtalelse, forelægger Kommissionen straks Rådet et forslag til de foranstaltninger, der skal træffes, og underretter Europa-Parlamentet [...]«

10. Artikel 905, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser ved indførelsen af en EF-toldkodeks [8], som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1677/98 af 29. juli 1998 [9] (herefter »gennemførelsesforordningen«), bestemmer som følger:

»Når den besluttende toldmyndighed, der har fået forelagt en godtgørelses- eller fritagelsesansøgning i medfør af toldkodeksens artikel 239, stk. 2, ikke er i stand til på grundlag af bestemmelserne i artikel 899 at træffe afgørelse, og ansøgningen indeholder begrundelser, der kan udgøre en særlig situation, som skyldes omstændigheder, hvor den berettigede ikke har begået urigtigheder eller gjort sig skyldig i åbenbar forsømmelighed, forelægger den medlemsstat, hvorunder den pågældende myndighed hører, sagen for Kommissionen, for at der kan træffes beslutning efter den i artikel 906-909 fastlagte procedure.

Den besluttende toldmyndighed kan dog, medmindre den er i tvivl, selv beslutte at yde godtgørelse af eller indrømme fritagelse for afgifter, hvis den finder, at de i kodeksens artikel 239, stk. 1, omhandlede betingelser er opfyldt, for så vidt som det beløb, der vedrører den berettigede som følge af samme særlige situation, og som i givet fald vedrører flere indførsler eller udførsler, er under 50 000 ECU.

Begrebet »den berettigede« har samme betydning som i artikel 899.

I alle øvrige tilfælde afviser den besluttende toldmyndighed ansøgningen.«

8 — EFT L 253, s. 1.
9 — EFT L 212, s. 18.

11. I gennemførelsesforordningens artikel 906 hedder det:

»Senest 15 dage efter modtagelsen af de i artikel 905, stk. 2, omhandlede sagsakter fremsender Kommissionen kopi heraf til medlemsstaterne.

Sagen optages snarest muligt på dagsordenen for et møde i det ved kodeksens artikel 247 nedsatte udvalg.«

12. Efter de faktiske omstændigheder i sagen er andet afsnit i gennemførelsesforordningens artikel 906 blevet ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1335/2003 af 25. juli 2003 om ændring af gennemførelsesforordningen [10], og det lyder herefter:

»Sagen optages snarest muligt på dagsordenen for et møde i den i artikel 907 omhandlede ekspertgruppe.«

13. I gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, hedder det:

»Efter at have hørt en ekspertgruppe bestående af repræsentanter for alle medlemsstaterne, forsamlet i udvalget for at behandle den foreliggende sag, træffer Kommissionen beslutning om, hvorvidt den situation, der er til behandling, berettiger eller ikke berettiger til at indrømme godtgørelse eller fritagelse.«

Tvistens faktiske omstændigheder

14. De faktiske omstændigheder, der ligger til grund for den foreliggende tvist, som de er fastslået af Retten, fremgår af præmis 14-28 i den appellerede dom:

»14 [Appellanten], der har hjemsted i Belgien, er grossist inden for kemiske produkter, navnlig kvælstofopløsninger (urinstof og ammoniumnitrat). [Appellantens] koncern omfatter bl.a. Rellmann GmbH, der har hjemsted i Hamburg (Tyskland), og som er et 100%-ejet datterselskab af [appellanten], og Agro Baltic GmbH, der har hjemsted i Rostock (Tyskland), og som er et 100%-ejet datterselskab af Rellmann. I 1989 købte [appellanten] selskabet Champagne Fertilisants, der er [appellantens] repræsentant over for skattemyndighederne i Frankrig.

15 Eksportøren, det polske selskab Zaklady Azotowe Pulawy (herefter »ZAP«), sæl-

10 — EFT L 187, s. 16.

ger varer til Agro Baltic. Inden for [appellantens] koncern er afsætningskanalerne således: Agro Baltic sælger varerne til Rellmann, der videresælger dem til [appellanten]. Der udstedes tilsvarende fakturaer.

16 I sag T-134/03 købte Agro Baltic mellem marts 1997 og september 1997 af ZAP tre ladninger af opløsninger af urinstof og ammoniumnitrat. Disse ladninger fulgte de afsætningskanaler, der er beskrevet i præmis 15.

17 Cogema, der er godkendt toldspeditør, havde bemyndigelse til at bringe varerne i fri omsætning i Agro Baltics navn og lade dem overgå til frit forbrug i [appellantens] navn.

18 Varerne blev således i første omgang bragt i fri omsætning i Agro Baltics navn i henhold til toldangivelse EU0, der var ledsaget af ZAP's fakturaer til Agro Baltic og EUR.1-certifikater, der angav, at varerne havde oprindelse i Polen. Varerne blev samtidig placeret i toldoplagsproceduren, hvorfra de udgik få minutter senere med henblik på at overgå til frit forbrug i Champagne Fertilisants' navn.

19 I sag T-135/03 købte Agro Baltic i januar 1995 af ZAP en ladning, der herefter fulgte de i præmis 15 beskrevne afsætningskanaler.

20 Agro Baltic gav selskabet SCAC Rouen (herefter »SCAC«), der er godkendt toldspeditør, bemyndigelse til at bringe varerne i fri omsætning i Agro Baltics navn og at lade dem overgå til frit forbrug i [appellantens] navn. Der var således for den samme vare tale om at indgive to tolderklæringer om indførsel til det samme toldsted med oplysning om to forskellige modtagere, således at toldbetalingen kunne adskilles fra momsbetalingen.

21 SCAC anvendte den forenklede fortoldningsprocedure for at bringe varerne i fri omsætning og lade dem overgå til frit forbrug i [appellantens] navn. SCAC indgav i den forbindelse en IM4-angivelse i [appellantens] navn, ledsaget af Rellmanns faktura til sagsøgeren og et EUR.1-certifikat, der angav, at varerne havde oprindelse i Polen.

22 Den kompetente franske myndighed godtog umiddelbart angivelserne i de to foreliggende sager og indrømmede fritagelse for importafgifterne på grundlag af EUR.1-certifikaterne og krævede ikke betaling af antidumpingtold.

23 Under en efterfølgende kontrol fandt de kompetente franske myndigheder imidlertid, at den specifikke told på 19 ECU pr. ton, der blev indført med artikel 1, stk. 3, andet punktum, i forordning nr. 3319/94, burde have været anvendt på alle ladningerne i de to foreliggende sager. Ifølge myndighederne var den reelle importør af varerne nemlig [appellanten], som ikke modtog en faktura direkte fra ZAP, selv om de pågældende varer var bekræftet af ZAP. I de sagsakter, der gav anledning til sag T-134/03, var de kompetente franske myndigheder nærmere bestemt navnlig af den opfattelse, at den mellemliggende oplagring var en retlig fiktion på grund af dens ekstremt korte varighed, og at [appellanten] havde erhvervet varerne i de pågældende tre transaktioner, allerede inden der blev indgivet angivelser til fri omsætning i Agro Baltics navn. I de sagsakter, der gav anledning til sag T-135/03, var de kompetente franske myndigheder nærmere bestemt af den opfattelse, at der kun var indgivet én angivelse om at bringe i fri omsætning og lade overgå til frit forbrug i [appellantens] navn.

24 Det er under disse betingelser, at de ansatte i Centre du renseignement d'orientation et de contrôle de Poitiers i de sagsakter, der gav anledning til sag T-134/03, den 4. december 1998 udarbejdede en rapport om overtrædelse, hvorefter der var unddraget et beløb i told og afgifter på 3 911 497 franske franc (FRF) (564 855 EUR). I de sagsakter, der gav anledning til sag T-135/03, udarbejdede direction interrégionale des douanes de Rouen den 13. november 1997 en rapport om overtrædelse, hvoraf det fremgår, at der burde have været opkrævet told og afgifter på 840 271 FRF (128 098 EUR).

25 I november og december 1999 indgav [appellanten] anmodninger om toldfritagelse til de franske toldmyndigheder i henhold til toldkodeksens artikel 239. Den 14. februar 2002 fremsendte myndighederne anmodningerne til Kommissionen, der registrerede dem under journalnumrene REM 02/02 (sag T-134/03) og REM 03/02 (sag T-135/03).

26 Ved skrivelser af 9. og 10. september 2002, som blev besvaret den 11. oktober 2002, meddelte Kommissionen [appellanten], at den påtænkte at træffe en negativ afgørelse i sagerne REM 02/02 og REM 03/02.

27 Den 12. november 2002 forsamledes REM/REC-ekspertgruppen i Toldkodeksudvalget, Godtgørelsessektionen. I henhold til mødereferatet af 29. november 2002 førte den afstemning, som ekspertgruppen foretog, til følgende resultat for så vidt angår sagerne REM 02/02 og REM 03/02: »Seks delegationer stemmer for Kommissionens forslag, fire delegationer afholder sig fra at stemme, og fem delegationer stemmer imod Kommissionens forslag.«

28 Den 20. december 2002 vedtog Kommissionen, idet den fandt, at [appellanten] havde udvist åbenbar forsømmelighed, og at der ikke var tale om en særlig situation, hvorfor betingelserne for anvendelse af toldkodeksens artikel [239] ikke var opfyldt, beslutningerne K(2002) 5217 endelig (sag REM 02/02) og K(2002) 5218 endelig (sag REM 02/02), hvori den fastslog, at det ikke var berettiget at indrømme fritagelse for importafgifter (herefter »de anfægtede beslutninger«). Kommissionen gav de franske toldmyndigheder meddelelse om disse beslutninger, og myndighederne fremsendte dem til sagsøgeren den 10. februar 2003.«

Sagen for Retten og den appellerede dom

15. CMF indleverede stævninger til Rettens Justitskontor den 18. april 2003, registreret under nr. T-134/03 og T-135/03, og nedlagde påstand om annullation af de anfægtede beslutninger og fremførte tre anbringender.

16. Med det første anbringende gjorde CMF gældende, at der bl.a. forelå en tilsidesættelse af artikel 7 EF og af komitologiafgørelsens artikel 5 og en tilsidesættelse af artikel 4, stk. 1, i Toldkodeksudvalgets forretningsorden.

17. Med det andet anbringende gjorde CMF gældende, at der forelå et åbenbart urigtigt skøn fra Kommissionens side, når den antog, at forudsætningerne for indrømmelse af fritagelse i henhold til toldkodeksens artikel 239 ikke var til stede.

18. For det tredje påstod appellanten, at Kommissionen ikke havde overholdt den begrundelsespligt, som er foreskrevet i artikel 253 EF.

19. Efter at have forenet sagerne T-134/03 og T-135/03 frifandt Retten ved den appellerede dom Kommissionen og pålagde appellanten at afholde sagens omkostninger.

20. Retten udtalte om den påståede tilsidesættelse af artikel 7 EF og af komitologiafgørelsens artikel 5 primært, at den af appellanten fremførte indsigelse om ugyldigheden af forordningens artikel 907, stk. 1, ikke kunne realitetsbehandles [11].

21. I den forbindelse har Retten for det første bemærket, at indsigelsen var fremkommet for sent, da den først blev fremsat i replikken, og at den hverken var støttet på retlige eller faktiske omstændigheder, der var kommet frem under retsforhandlingerne, jf. artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement [12].

22. Desuden har Retten understreget, at spørgsmålet, om gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, er ulovlig, ikke kunne behandles ex officio, fordi det ikke har ordre public-karakter [13]. Retten var af den opfattelse, at selv om den ex officio skal undersøge spørgsmålet om, hvorvidt ophavsmanden til den appellerede forvaltningsakt er inkompetent, havde Kommissionen i det foreliggende tilfælde handlet inden for rammerne af sin kompetence til at gennemføre de anfægtede beslutninger med hjemmel i gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, efter først at have rådført sig med Toldkodeksudvalget i overensstemmelse med proceduren i kodeksens artikel 239, 247 og 247a; endvidere fremgår det ikke af retspraksis, at Retten ex officio skal undersøge, om Kommissionen overskred sine beføjelser ved at vedtage gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, der er hjemmel for de anfægtede beslutninger [14].

23. For det andet forkastede Retten appellantens opfattelse, hvorefter den ekspertgruppe, der i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, forsamles »i [Toldkodeks]udvalget«, udgør et forskriftsudvalg i den i komitologiafgørelsens artikel 5 omhandlede forstand [15].

24. Retten anførte i den forbindelse, at det fremgår af syvende betragtning til komitologiafgørelsen og af afgørelsens artikel 5, at forskriftsproceduren anvendes på »generelle foranstaltninger, der har til formål at gennemføre væsentlige bestemmelser i basisretsakter«. Retten udtalte, at hvis man antog, at forskriftsudvalget i den i komitologafgørelsens artikel 5 omhandlede forstand havde kompetence til at afgive udtalelse om et forslag til en individuel beslutning om godtgørelse af eller fritagelse for told, ville

11 — Den appellerede doms præmis 51.

12 — Den appellerede doms præmis 51.

13 — Retten har i denne forbindelse citeret dommen af 17.12.1959, sag 14/59, Société des fonderies de Pont-à-Mousson mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 153, org.ref.: Rec. s. 445, særlig s. 461.

14 — Den appellerede doms præmis 52.

15 — Den appellerede doms præmis 54 og 58.

det svare til, at begreberne beslutning og generel retsakt simpelthen sidestilles, selv om de er grundlæggende forskellige, og dermed være en tilsidesættelse af artikel 249 EF såvel som af artikel 7 EF og af komitologiafgørelsen [16].

25. Retten tilføjede, at hvis lovgiver, i dette tilfælde Kommissionen, havde ønsket, at Toldkodeksudvalget blev hørt i individuelle procedurer om fritagelse eller godtgørelse, ville lovgiver uden tvivl i gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, have anvendt udtrykket »efter høring af udvalget«. Udtrykket »i udvalget« afspejler det forhold, at den i artikel 907 omhandlede ekspertgruppe åbenbart er en særskilt funktionel enhed i forhold til Toldkodeksudvalget [17].

26. Retten afviste appellantens klagepunkt om, at der forelå en tilsidesættelse af artikel 4, stk. 1, i Toldkodeksudvalgets forretningsorden, hvilket klagepunkt støttedes på den manglende overholdelse af fristen på 14 dage inden udvalgets møde, inden for hvilken dets medlemmer skal modtage arbejdsdokumenterne.

27. Retten bemærkede herved, efter at den havde konstateret, at ekspertgruppens medlemmer rådede over 13 kalenderdage til at få kendskab til appellantens svar på Kommissionens skrivelser, at fysiske eller juridiske personer ikke kan påberåbe sig, at der er sket en tilsidesættelse af denne regel, som ikke har til formål at beskytte borgerne, men derimod at sikre den hensigtsmæssige forretningsgang i udvalget under hensyn til de beføjelser, der tilkommer medlemmerne [18].

28. Retten udtalte om det påståede åbenbart urigtige skøn ved anvendelsen af toldkodeksens artikel 239, efter at den havde understreget, at det var ubestridt, at appellanten ikke havde begået urigtigheder, at den kun ville undersøge det led i det andet annullationsanbringende, der vedrørte appellantens påståede manglende forsømmelighed, og den afviste herefter, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn, hvilket gjorde det ufornødent at behandle klagepunktet om, at der forelå en særlig situation [19].

29. Retten bemærkede indledningsvis, at det fremgår af retspraksis, at der ved bedømmelsen af, om der foreligger åbenbar forsømmelighed i den forstand, der er nævnt i

16 — Den appellerede doms præmis 55-57.
17 — Den appellerede doms præmis 59.
18 — Den appellerede doms præmis 77-79.
19 — Den appellerede doms præmis 115, 147 og 149.

toldkodeksens artikel 239, bl.a. skal tages hensyn til, hvor komplicerede de bestemmelser er, hvis manglende overholdelse har medført, at der er opstået toldskyld, samt til den erhvervsdrivendes erfaring og agtpågivenhed [20].

30. Hvad angår spørgsmålet om bestemmelsernes komplicerede karakter har Retten på den ene side udtalt, således som den har gjort ved en tidligere lejlighed [21], at artikel 1, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 3319/94 ikke frembyder en betydelig fortolkningsvanskelighed, og på den anden side, således som Kommissionen med rette har anført, at appellanten ikke kunne frigøre sig for sit eget ansvar ved at påberåbe sig, at toldspeditørerne begik en fejl — sandt eller usandt — da importarrangementet for de pågældende varer var blevet udarbejdet af appellanten alene, der i øvrigt frit valgte sine toldspeditører [22].

31. Hvad angår spørgsmålet om appellantens faglige erfaring bemærkede Retten, at Kommissionen med rette havde gjort gældende, at appellanten havde erhvervet den krævede erfaring med sådanne import- og eksporttransaktioner [23].

32. Hvad endelig angår spørgsmålet om den erhvervsdrivendes agtpågivenhed fandt Retten alt taget i betragtning, at appellantens adfærd under gennemførelsen af de pågældende transaktioner ikke kunne anses for at være tilstrækkelig agtpågivende. Appellanten, der havde påstået at være uerfaren med fortoldningsprocedurerne for de pågældende varer, og at der forekom vanskeligheder ved anvendelsen af forordning nr. 3319/94, havde således ikke blot undladt at søge råd hos toldspeditørerne, men gav dem også meget præcise instrukser. Endvidere var Retten af den opfattelse, at appellantens fejl i forbindelse med udstedelsen af selskabets fakturaer også talte for, at selskabet havde udvist manglende agtpågivenhed [24].

Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande

33. Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 10. december 2005 har appellanten iværksat appel af Rettens dom.

34. Parternes repræsentanter har afgivet indlæg under retsmødet den 5. oktober 2006.

20 — Den appellerede doms præmis 135.

21 — Rettens dom af 21.9.2004, sag T-104/02, Gondrand Frères mod Kommissionen, Sml. II, s. 3211, præmis 59-62 og 66.

22 — Den appellerede doms præmis 137-139.

23 — Den appellerede doms præmis 140 og 141.

24 — Den appellerede doms præmis 142-144.

35. Appellanten har nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves i sin helhed.

— Appellantens påstande i sagen i første instans gives medhold.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger såvel i appelsagen som i sagen i første instans.

36. Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Appellen forkastes.

— Appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

Indledende bemærkninger om de fremførte appelanbringender

37. Til støtte for appellen er appellanten fremkommet med fire anbringender. Med de to første foreholder appellanten Retten dels en »ufuldstændig fremstilling af retsforskrifterne«, dels en »ufuldstændig fremstilling af de faktiske omstændigheder«. Med det tredje anbringende gør appellanten en række retlige fejl gældende, som Retten skulle have begået ved undersøgelsen af, om der forelå de tilsidesættelser af væsentlige formforskrifter, som blev gjort gældende med det første anbringende i annullationssøgsmålene. Det fjerde anbringende vedrører en urigtig anvendelse af toldkodeksens artikel 239 fra Rettens side.

38. Det første appelanbringende mangler klart selvstændighed i forhold til de andre. Ved at påberåbe sig en »ufuldstændig fremstilling af retsforskrifterne«, kritiserer appellanten Retten for i fremstillingen af de relevante retsforskrifter, som foretages i præmis 1-13 i den appellerede dom, at have undladt at henvise dels til betragtning 39 i forordning nr. 3319/94, dels til komitologiafgørelsens artikel 2.

39. Det forekommer mig åbenlyst, at det forhold, at man i dommen, som blot indeholder en fremstilling af de relevante retsforskrifter, har undladt at omtale en eller flere bestemmelser, der eventuelt kunne anses for at være relevante for den foreliggende sag, ikke i sig selv kan udgøre en fejl, som gør den nævnte dom ugyldig. Indvendingen skal derfor snarere forstås derhen, at det hermed gøres gældende, at Retten under den retlige vurdering har undladt *at tage hensyn til* betragtningen og de nævnte bestemmelser, og at der påberåbes retlige fejl, der hævdes at være en følge heraf.

40. Det fremgår af formuleringen af det første anbringende i appelskriftet, at Retten som følge af disse undladelser efter appellantens opfattelse på den ene side foretog en fejlagtig fortolkning af artikel 1, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 3319/94, når den lægger til grund, at den omstændighed, at appellanten i den foreliggende sag ikke har omgået antidumpingreglerne, ikke er til hinder for, at der pålægges en særlig antidumpingafgift, og at Retten på den anden side foretager den fejlagtige vurdering, at forskriftsproceduren som fastlagt i komitologiafgørelsen blot skal følges, når der er tale om vedtagelse af generelle foranstaltninger.

41. Det drejer sig imidlertid om indvendinger, som er fremført mere specifikt inden for rammerne af henholdsvis fjerde og tredje appelanbringende [25]. Det er derfor hensigtsmæssigt at undersøge dem i analysen af disse anbringender.

42. I forbindelse med den påståede »ufuldstændige fremstilling af de faktiske omstændigheder«, som fremgår af det andet appelanbringende, forstår jeg, at appellanten bebrejder Retten, at den i præmis 14-28 i den appellerede dom har foretaget en »ufuldstændig og fejlbehæftet« fremstilling af de faktiske omstændigheder, som har bevirket, at disse er blevet forvansket, og at der derved er opstået en retlig fejl [26]. På grund af denne forvanskning har Retten fejlagtigt antaget, at der i det foreliggende tilfælde er sket en indirekte fakturering, som retfærdiggør anvendelsen af den særlige afgift, som er omhandlet i artikel 1, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 3319/94.

43. Appellanten hævder imidlertid, at der i det foreliggende tilfælde, i modsætning til det, de franske toldmyndigheder og Kommissionen har antaget, ikke kan antages at foreligge en indirekte fakturering. Appellanten fremfører hertil imidlertid en række argumenter af retlig karakter uden at gøre rede for de fejl — selv minimale — som de omtalte myndigheder og Kommissionen og i endnu mindre grad Retten skulle have begået under *verificeringen af de faktiske omstændigheder.*

44. Der er i øvrigt ikke noget behov for at opholde sig ved sådanne argumenter under den foreliggende retssag.

45. Jeg bemærker for det første, at Retten i den appellerede dom overhovedet ikke har undersøgt spørgsmålet, om der *i det konkrete tilfælde har foreligget* en indirekte fakturering. Det er fuldstændig logisk og legitimt, at Retten ikke har gjort det, for vidt som det ikke fremgår af sagsakterne fra sagen i første

25 — Det fremgår endog udtrykkeligt af punkt 10 og 151 i appelskriftet, at den påståede undladelse af at tage betragtning 39 i forordning nr. 3319/94 i betragtning knytter sig til det fjerde appelanbringende. På samme måde fremgår tilknytningen af den påståede undladelse af at tage artikel 2 i komitologiafgørelsen i betragtning udtrykkeligt af punkt 16 og 75 i appelskriftet.

26 — Appelskriftet, punkt 18, 20, 21, 38 og 39.

instans, at appellanten skulle have gjort gældende over for Retten, at Kommissionen skulle have tilsidesat artikel 1, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 3319/94. Dette spørgsmål kan derfor ikke fremføres for første gang i appelsagen, hvor Domstolens kompetence er begrænset til at tage stilling til den retsafgørelse, der er blevet truffet vedrørende de anbringender, der er blevet behandlet i første instans [27].

46. For det andet benytter appellanten, når selskabet påberåber sig den manglende toldmæssige forpligtelse, sig af et logisk perspektiv, der ikke blot er nyt, men også falder uden for genstanden for de annullationssøgsmål, der blev forelagt for Retten.

47. I den forbindelse skal man holde sig for øje, at Kommissionen med de omstridte beslutninger har taget stilling til appellantens ansøgning om at opnå afgiftsfritagelse i henhold til toldkodeksens artikel 239 og gennemførelsesforordningens artikel 905.

48. Disse bestemmelser hviler imidlertid, som Kommissionen korrekt har påvist, på et billighedshensyn [28], og de har udelukkende til formål at sikre, at bestemte erhvervsdrivende, når der opstår særlige situationer, og hvor der ikke foreligger nogen åbenbar forsømmelighed eller urigtigheder, kan fritages for betaling af skyldige afgifter, men giver ikke adgang til at bestride selve princippet om den opståede toldskyld [29]. Det følger heraf, at appellanten for med retsvirkning at kunne anfægte beslutningerne kun kan påberåbe sig anbringender, hvorved det konkret søges godtgjort, dels at der foreligger en særlig situation, dels at der ikke foreligger åbenbar forsømmelighed eller urigtighed fra selskabets side, hvorimod appellanten er afskåret fra at fremsætte anbringender om, at de afgørelser, de kompetente nationale myndigheder har truffet, og som medfører pligt til betaling af de pågældende afgifter, er retsstridige [30].

49. Med andre ord angår de anmodninger, der bliver fremsat over for Kommissionen i forbindelse med den kombinerede anvendelse af toldkodeksens artikel 239 og af gennemførelsesforordningen artikel 905, ikke spørgsmålet om, hvorvidt bestemmelserne inden for den materielle toldret er blevet anvendt korrekt af de nationale toldmyndigheder. Et sådant spørgsmål henhører

27 — Dom af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., Sml. I, s. 1981, præmis 59.

28 — Dom af 25.2.1999, sag C-86/97, Trans-Ex-Import, Sml. I, s. 1041, præmis 21, og af 27.9.2001, sag C-253/99, Bacardi, Sml. I, s. 6493, præmis 56.

29 — Jf. for så vidt angår bestemmelser svarende til toldkodeksens artikel 239 i den tidligere gældende lovgivning — artikel 13, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1430/79 af 2.7.1979 om godtgørelse eller fritagelse for import- og eksportafgifter (EFT L 175, s. 1), som ændret ved artikel 1, nr. 6, i Rådets forordning (EØF) nr. 3069/86 af 7.10.1986 (EFT L 286, s. 1) — dom af 12.3.1987, forenede sager 244/85 og 245/85, Cerealmangimi og Italgrani mod Kommissionen, Sml. s. 1303, præmis 11, og af 6.7.1993, forenede sager C-121/91 og C-122/91, CT Control (Rotterdam) og JCT Benelux mod Kommissionen, Sml. I, s. 3873, præmis 43.

30 — Jf. dommen i sagen Cerealmangimi og Italgrani mod Kommissionen, præmis 13, og dommen i sagen CT Control (Rotterdam) og JCT Benelux mod Kommissionen, præmis 44.

i henhold til toldkodeksens artikel 236 i virkeligheden under de nationale toldmyndigheders kompetence, hvis afgørelser kan indbringes for de nationale domstole, hvorefter disse kan henvende sig til Domstolen i henhold til artikel 234 EF [31].

Om de påståede retlige fejl ved undersøgelsen af tilsidesættelsen af væsentlige formforskrifter

Om de retlige fejl, Retten skal have begået ved at afvise, at der forelå en overtrædelse af artikel 7 EF og af komitologiafgørelsens artikel 5

50. Da fremsættelsen af sådanne anmodninger til Kommissionen forudsætter, at der findes en toldmæssig forpligtelse [32], som appellanten ikke har beføjelse til at anfægte under et annullationssøgsmål, der er rettet mod de anfægtede afgørelser, skal de retlige argumenter, der er fremført hertil under det andet appelanbringende, også af den grund afvises [33].

— Appellantens klagepunkter

51. Domstolens opmærksomhed skal følgelig henledes mod det tredje og det fjerde appelanbringende.

52. Appellanten påberåber sig med de første to led i det foreliggende appelanbringende, som dels vedrører »tilsidesættelsen af artikel 7 EF og spørgsmålet om ugyldigheden af [gennemførelses]forordningens artikel 907, stk. 1«, dels vedrører den »retlige natur af det udvalg, Kommissionen har rådført sig med«, en række retlige fejl, som Retten skulle have begået ved at afvise den del af det første appelanbringende, der vedrører den angivelige tilsidesættelse af artikel 7 EF og af komitologiafgørelsens artikel 5. Disse to led bør efter min opfattelse behandles samlet, da de i det væsentlige begge vedrører spørgsmålet om, hvilken procedure Kommissionen skulle følge ved behandlingen af appellantens ansøgninger om fritagelse, og dermed følgelig spørgsmålet om Kommissionens kompetence.

31 — Dette udtalte Retten i dom af 16.7.1998, sag T-195/97, Kia Motors og Broekman Motorships mod Kommissionen, Sml. II, s. 2907, præmis 36. Jf. også dommen i sagen Gondrand Frères mod Kommissionen, præmis 25, og dom af 13.9.2005, sag T-53/02, Ricosmos mod Kommissionen, Sml. II, s. 3173, præmis 165.

32 — Dommen i sagen Gondrand Frères mod Kommissionen, præmis 25.

33 — Appellanten har under retsmødet udtalt, at selskabet kan erkende, at der har eksisteret en toldmæssig forpligtelse, idet det præciserede at have indgivet ansøgning om fritagelse af billighedsgrunde i henhold til toldkodeksens artikel 239. På en inkonsekvent måde fortsatte appellanten imidlertid med under retsmødet at bestride, at den specifikke antidumpingafgift, selskabet var blevet pålagt, var lovlig, idet appellanten insisterede på, at der ikke forelå nogen indirekte fakturering og heller ikke en påvist omgåelse.

53. Det fremgår af sagsakterne, at klagepunktet om Kommissionens inkompetence, som appellanten har fremført for Retten, i det væsentlige støttes på den antagelse, at det udvalg, der holdt møde den 12. november 2002 (jf. punkt 26 ovenfor), i henhold til toldkodeksens artikel 247 og 247a skal opfattes som et forskriftsudvalg som omhandlet i komitologiafgørelsens artikel 5. Da man derfor skal anvende den i sidstnævnte artikel omtalte forskriftsprocedure, svarer den afstemning, medlemsstaternes repræsentanter foretog i udvalgsmødet den 12. november 2002, stadig i henhold til den nævnte artikel, til, at der ikke foreligger nogen tilkendegivelse, hvilket ikke gav Kommissionen ret til selv at afgøre appellantens ansøgning om fritagelse, men derimod pålagde den straks at forelægge sit forslag for Rådet og informere Europa-Parlamentet herom.

54. Kommissionen fremhævede derimod i sit svarskrift hertil, at gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, giver den hjemmel til selv at træffe denne type beslutninger om ansøgninger om fritagelse efter forudgående rådførelse — ikke med et forskriftsudvalg — men med en ekspertgruppe, som den frit kunne vælge til at bistå sig i forbindelse med vedtagelsen af gennemførelsesforordningen med henblik på vedtagelsen af beslutningerne om godtgørelse eller fritagelse for afgifterne.

55. I sin replik indvendte appellanten, at den af Kommissionen foreslåede fortolkning af gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, ikke kunne accepteres, i det omfang den bevirkede, at den nævnte bestemmelse var ugyldig. Med vedtagelsen af den nævnte artikel 907, således som den fortolker den, har Kommissionen ikke truffet en gennemførelsesforanstaltning til toldkodeksen, men har derimod ulovligt tiltaget sig en kompetence i strid med artikel 7 EF. Subsidiært påstod appellanten for det tilfælde, at gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, skal fortolkes således, at den omtalte ekspertgruppe ikke er noget forskriftsudvalg, at den ovennævnte bestemmelse er ugyldig i artikel 241 EF's forstand, da den strider mod artikel 7 EF.

56. I den appellerede dom har Retten både afvist appellantens hovedargumentation som værende uden retligt grundlag og afvist argumentet om ugyldighed, fordi det ikke kunne realitetsbehandles af de grunde, som jeg har opregnet ovenfor under punkt 20-25.

57. De af appellanten fremførte klagepunkter i de første to led af dette anbringende kan sammenfattes således.

58. For det første foretog Retten, da den lagde til grund, at Kommissionen i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, havde tilladelse til selv — uden således at følge proceduren for forskriftsudvalget —

at træffe beslutning om fritagelse, en fejlagtig fortolkning af denne bestemmelse og afviste følgelig med urette, at de anfægtede beslutninger kunne være ugyldige på grund af inkompetence hos deres ophavsmand. En lignende fortolkning af den nævnte bestemmelse ville heller ikke være korrekt, da den ville bevirke, at den ville komme i strid med toldkodeksen som basisforordning, og med artikel 7 EF på grund af manglende retlig hjemmel.

59. For det andet lægger appellanten Retten til last, at den ikke — efter først at have foretaget den fortolkning af gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, som indebærer, at Kommissionen var bemyndiget til at træffe beslutning om ansøgninger om fritagelse uden at følge forskriftsproceduren — i realiteten har undersøgt appellantens ugyldighedsindsigelse om, at denne bestemmelse er i modstrid med basisforordningen og med artikel 7 EF.

60. I den forbindelse bestrider appellanten for det første, at denne indsigelse først blev fremført i replikken, og hævder endvidere, at det var berettiget at fremføre denne indsigelse i replikken, da det var en retlig omstændighed, som var kommet frem under sagens behandling i henhold til artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement eller ved en fortolkning af gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, som Kommissionen har gjort rede for i sit svarskrift.

61. For det andet kritiserer appellanten, at Retten fejlagtigt har lagt til grund, at spørgsmålet om gyldigheden af gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, ikke er af ordre public-karakter og derfor ikke kunne behandles ex officio. Når det drejer sig om, hvorvidt et spørgsmål kan behandles ex officio, er sondringen mellem, om det er ophavsmanden til den anfægtede retsakt, der er inkompetent, eller om det er ophavsmanden til den retsakt, der er grundlaget for den anfægtede retsakt, kunstig og fejlagtig, og den dom, Retten citerer til støtte for denne sondring [34], er ikke blot meget gammel og i øvrigt uden relevans, da den vedrører EKSF-traktaten og ikke EF-traktaten, men viser om noget det modsatte af det, Retten har udledt af den.

62. For det tredje foreholder appellanten Retten, at den i forbindelse med antagelsen om, at de anfægtede beslutninger var af individuel karakter, og i lyset af de kriterier, der er nævnt i komitologiafgørelsen vedrørende valget af, hvilken procedure der skal følges ved udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der er tillagt Kommissionen, fejlagtigt udelukkede, at man i det foreliggende tilfælde kunne benytte sig af forskriftsproceduren.

63. I den forbindelse påstår appellanten på den ene side, at Retten har fortolket de nævnte kriterier fejlagtigt, da den undlod at tage hensyn til komitologiafgørelsens artikel 2, af hvilken det fremgår, at benyttelsen af

34 — Dommen i sagen Société des fonderies de Pont-à-Mousson mod Den Høje Myndighed.

forskriftsproceduren ikke blot er begrænset til de tilfælde, hvor der skal træffes generelle beslutninger, men også er mulig, når der skal træffes foranstaltninger, der er beregnet til at tilpasse eller ajourføre ikke-væsentlige bestemmelser i en basisretsakt, dvs. foranstaltninger, som i henhold til appellantens opfattelse pr. definition ikke kan karakteriseres som generelle. I overensstemmelse med Domstolens retspraksis [35] understreger appellanten i øvrigt, at det ikke er tilsigtet, at de i komitologiafgørelsens artikel 2 opstillede kriterier for valget af procedure skulle være bindende.

64. På den anden side bestrider appellanten, at de anfægtede beslutninger er individuelle beslutninger, der ikke har nogen generel rækkevidde. De omtalte beslutninger er ikke udelukkende individuelle, men har også generel rækkevidde, da de vedrører en toldmæssig forpligtelse, og derfor har direkte betydning for Fællesskabets egne indtægter.

65. For det fjerde påstår appellanten, at toldkodeksens artikel 239, som Retten fejlagtigt så bort fra i forbindelse med undersøgelsen af den retlige natur af det omtalte udvalg, klart viser, at det er fællesskabslovgiverens, mere specifikt Rådets, hensigt, at der skal anvendes en forskriftsprocedure, når der træffes beslutning om tilbagebetaling af eller fritagelse for afgifter.

66. Dette støttes af den dobbelte henvisning i nævnte artikels stk. 1 til »forskriftsudvalget« og anvendelsen i stk. 1 og 2 i denne bestemmelse af udtryk, som »der skal træffes afgørelse herom« og »er defineret«, i forbindelse med de situationer, som kan føre til tilbagebetaling eller fritagelse. Kun hvis man fortolker stk. 1 derhen, at det henviser til selve beslutningstagningen og underlægger den forskriftsproceduren, kan det lykkes at give den dobbelte henvisning en mening, idet den ellers ville indebære, at lovgiver skulle have gentaget sig unødvendigt.

67. For det femte fremfører appellanten den indvending i forbindelse med den appellerede dom, at Retten ikke har udtalt sig om det spørgsmål, som appellanten havde fremført under retsmødet, om, hvorledes det omtalte udvalg kunne fungere uden nogen som helst budgetposter, og dermed, at de anfægtede beslutninger var uforenelige med reglerne om Fællesskabets budget. Appellanten bemærker i den forbindelse, at det følger af Domstolens retspraksis [36], at afholdelsen

35 — Dom af 21.1.2003, sag C-378/00, Kommissionen mod Parlamentet og Rådet, »LIFE-dommen«, Sml. I, s. 937, præmis 43-48.

36 — Dom af 12.5.1998, sag C-106/96, Det Forenede Kongerige mod Kommissionen, Sml. I, s. 2729, præmis 22.

af en udgift fra Kommissionens side efter traktatens system forudsætter, at den pågældende bevilling er opført på budgettet, og at der foreligger en retsakt i afledet ret, som hjemler denne udgift.

68. For det sjette klager appellanten over, at Retten har begået endnu en fejl ved at undlade at udtale sig om den retlige karakter af det omtalte udvalg og således om det retlige grundlag, som var hjemmel for dets oprettelse.

— Analyse

69. Efter således at have klarlagt de forskellige klagepunkter, som er fremført inden for rammerne af de første to led i det her omhandlede appelanbringende, og som Kommissionen alle har vurderet som værende uden grundlag, vil jeg nu gå over til at undersøge dem i deres helhed og til sidst vurdere det punkt, der vedrører den manglende realitetsbehandling af spørgsmålet om, hvorvidt gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, er ugyldig.

70. I gennemførelsesforordningens kapitel 3 findes »specielle bestemmelser vedrørende anvendelsen af [told]kodeksens artikel 239«. Det er ikke bestridt, at det i det foreliggende tilfælde drejer sig om en sag inden for rammerne af anvendelsen af afsnit 2 i det nævnte kapitel, som omhandler »afgørelser, som det tilfalder Kommissionen at træffe«, og ikke om afsnit 1, der vedrører »afgørelser, som skal træffes af toldmyndighederne i medlemsstaterne«.

71. Afgørelsen af de ansøgninger om fritagelse, som appellanten havde fremsat, skulle derfor træffes efter proceduren i gennemførelsesforordningens artikel 905, stk. 1, »i overensstemmelse med den procedure, der er nævnt i [samme forordnings] artikel 906-909«.

72. I artikel 906, stk. 2, i den udgave, der var gældende i hvert fald indtil vedtagelsen af de anfægtede beslutninger, hedder det, at »undersøgelsen så snart som muligt kommer på dagsordenen i et møde i det udvalg, der er nævnt i [told]kodeksens artikel 247«. I artikel 907 hedder det, at Kommissionen træffer afgørelsen om tilbagebetaling eller om fritagelse »efter forudgående rådførelse med en ekspertgruppe, som består af repræsentanter fra alle medlemsstater inden for rammerne af udvalget, der er nedsat for at behandle den foreliggende sag«.

73. Det er appellantens synspunkt, at det organ, Kommissionen er forpligtet til at rådføre sig med i henhold til den procedure, der er foreskrevet i gennemførelsesforordningens artikel 906-909, er det udvalg, der er nævnt i toldkodeksens artikel 247, og at dette er et forskriftsudvalg som nævnt i komitologiafgørelsens artikel 5.

74. I denne forbindelse bemærker jeg for det første, således som Retten har gjort det, at ordlyden af artikel 907 og særligt udtrykket »inden for rammerne af udvalget« skal forstås således, at den i denne artikel nævnte ekspertgruppe ikke er toldkodeksudvalget som sådan, men i det mindste i funktionel henseende er en særskilt enhed [37].

75. Appellanten påberåber sig, at der foreligger en forpligtelse til at fortolke artikel 907, så den er i overensstemmelse med basisforordningen, som udgøres af toldkodeksen, hvilket efter min mening ikke fører til nogen anden konklusion.

76. Der er faktisk ikke noget holdepunkt for at fortolke toldkodeksens artikel 239 derhen, at den støtter appellantens opfattelse, hvorefter det i denne artikel er foreskrevet, at forskriftsproceduren skal benyttes, når det i konkrete sager drejer sig om vedtagelse af beslutninger om tilbagebetaling og om fritagelse. Selv om denne artikel er formuleret i uklare vendinger, er det alligevel efter min mening klart, at de heri indeholdte henvisninger til »udvalgsproceduren« i alle tilfælde vedrører »bestemmelsen« eller »definitionen« af de »situationer«, i hvilke der skal foretages tilbagebetalinger eller gives fritagelse, eller med andre ord en *abstrakt* angivelse af de situationer, hvor tilbagebetaling og fritagelse er berettiget. Når der i artikel 239 således henvises til »udvalgsproceduren«, drejer det sig som ved definitionen af »de procedurer, der skal overholdes«, om en udøvelse af regelfastsættende og ikke beslutningsmæssig myndighed.

77. Heller ikke ved en korrekt fortolkning af toldkodeksens artikel 247 og 247a er der grundlag for at udlede elementer til støtte for appellantens antagelser. Det er ganske vist rigtigt, at det i artikel 247 hedder, at der skal vedtages »nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af [den nævnte] kodeks« i medfør af den forskriftsprocedure, som er nævnt i artikel 247a, stk. 2, eller af den procedure, der er nævnt i komitologiafgørelsens artikel 5. Det er endvidere sandt, at det citerede udtryk, når det forstås i vid betydning, mere specifikt kunne omfatte beslutninger, der skulle træffes i individuelle sager. Ud fra den lovgivningsmæssige kontekst er det imidlertid klart, at dette udtryk skal fortolkes i en mere snæver betydning eller som detaljerede bestemmelser, der er beregnet til at gennemføre den lovgivning, der er indført ved kodeksen.

78. Det fremgår, at ordlyden af toldkodeksens artikel 247 og 247a, som er relevante i den foreliggende sag, eller som de var formuleret, da den administrative procedure fandt sted, er den, der følger af de ændringer, der blev foretaget i toldkodeksen ved forordning nr. 2700/2000, i hvis betragtning 14

37 — Den appellerede dom, præmis 59. Den henvisning, der findes i artikel 906 til det i toldkodeksens artikel 247 omtalte udvalgsmøde, står ikke modsætning til denne konklusion. Denne artikel vedrører blot de nærmere regler for den formelle gennemførelse, optagelse på dagsordenen, af den praktiske undersøgelse og synes at være resultatet af en unøjagtig formulering, og den er blevet rettet i forordning nr. 1335/2003 (jf. punkt 12 ovenfor).

det hedder, at »der skal vedtages nødvendige foranstaltninger til iværksættelse af [toldkodeksen] i henhold til [komitologi]afgørelsen«.

79. Rækkevidden af artikel 247 og 247a skal derfor behandles i lyset komitologiafgørelsen.

80. Jeg bemærker i øvrigt, at komitologiafgørelsen blev truffet med hjemmel i artikel 202, stk. 3, EF, hvoraf det navnlig fremgår, at Rådet kan undergive gennemførelsesbeføjelserne i de bestemmelser, det vedtager, nærmere vilkår, og at disse skal svare til de principper og de bestemmelser, som det vedtager forinden (som det netop er sket med komitologiafgørelsen). Disse principper og regler kan, således som det er fastslået af Domstolen, ligeledes vedrøre de nærmere vilkår for valget mellem disse forskellige procedurer, som Kommissionens udøvelse af de gennemførelsesbeføjelser, der tildeles den, kan undergives [38].

81. Domstolen har i den forbindelse fastslået, at begrebet gennemførelse i henhold til artikel 202, stk. 3, EF såvel omhandler udarbejdelsen af gennemførelsesbestemmelser som regelanvendelsen i enkelttilfælde ved foranstaltninger af konkret indhold. Domstolen har i den forbindelse præciseret, at eftersom der i traktaten tales om at »gennemføre« uden at begrænse betydningen heraf ved en yderligere angivelse, kan dette udtryk ikke fortolkes således, at det ikke skulle omfatte konkrete retsakter [39].

82. Det er også sandt, således som appellanten har understreget, at Domstolen har gjort det klart, at kriterierne for valget af fremgangsmåde, som er anført i komitologiafgørelsens artikel 2, ikke er bindende, selv om fællesskabslovgiver, når denne fraviger kriterierne for valget af udvalgsprocedure, er forpligtet til at begrunde sit eget valg [40].

83. Domstolen har ligeledes understreget, at foranstaltninger af konkret indhold alene kan være omfattet af komitologiafgørelsens artikel 2, litra a), hvori det bestemmes, at der skal benyttes en forvaltningsprocedure, mens generelle foranstaltninger falder ind under anvendelsesområdet for begge litraer [litra a) og b)] i den nævnte artikel og derfor, alt efter situationen, skal behandles efter forvaltnings- eller forskriftsproceduren [41].

38 — LIFE-dommen, præmis 41.

39 — Dom af 24.10.1989, sag 16/88, Kommissionen mod Rådet, Sml. s. 3457, præmis 11, og af 23.2.2006, sag C-122/04, Kommissionen mod Parlamentet og Rådet, Sml. I, s. 2001, præmis 37.

40 — LIFE-dommen, præmis 43-48 og 50-55, og dommen i sagen Kommissionen mod Parlamentet og Rådet, præmis 32.

41 — Dommen i sagen Kommissionen mod Parlamentet og Rådet, præmis 38.

84. Der er derimod ikke grundlag for at godkende appellantens antagelse, hvorefter forskriftsproceduren ikke i henhold til komitologiafgørelsens artikel 2 skulle være begrænset til blot at finde anvendelse på generelle foranstaltninger.

85. Hvis man vil fortolke toldkodeksens artikel 247 således, at den er i overensstemmelse med komitologiafgørelsen, kræver det, at begrebet »foranstaltninger, der er nødvendige til gennemførelse af [toldkodeksen]«, som nævnes i den nævnte artikel, skal forstås således, at det udelukkende henviser til generelle foranstaltninger.

86. Appellantens yderligere påstand om, at de anfægtede beslutninger ikke er individuelle, savner ligeledes grundlag. Det er helt åbenlyst, således som Kommissionen har gjort rede for, at disse beslutninger blev truffet *i et konkret tilfælde i relation til appellanten* vedrørende spørgsmålet, om de betingelser var opfyldt, der gælder inden for rammerne af beslutningerne om fritagelse for afgifter i henhold til toldkodeksens artikel 239, og derfor ikke er retsakter, der kan anvendes på situationer, der er objektivt definerede eller over for bestemte persongrupper, i generel og abstrakt forstand [42].

Den omstændighed, som appellanten har påvist, at beslutningerne har betydning for Fællesskabets egne indtægter, er klart uden relevans og giver ikke disse afgørelser nogen generel rækkevidde.

87. Retten har derfor ikke begået nogen retlig fejl, når den lægger til grund, at de omstridte beslutninger var »individuelle beslutninger, som derfor ikke har nogen generel rækkevidde«, og når den udelukker, at disse i medfør af komitologiafgørelsen kan gennemføres efter forskriftsproceduren i henhold til artikel 5 i denne afgørelse.

88. Når toldkodeksens artikel 247 og 247a fortolkes i lyset af og i overensstemmelse med komitologiafgørelsen, giver fortolkningen således ingen holdepunkter til støtte for appellantens påstand om, at en fortolkning af gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, som er i overensstemmelse med de nævnte bestemmelser af højere rang i toldkodeksen, indebærer, at den i sidstnævnte bestemmelse omtalte ekspertgruppe skal anses for at være et forskriftsudvalg i den forstand, der er nævnt i komitologiafgørelsens artikel 5.

89. Derfor bør man efter min opfattelse også afvise klagepunkterne om, at Retten dels skal have undladt at udtale sig om den nøjagtige

42 — Jf. om begrebet generel rækkevidde bl.a. dom af 14.12.1962, forenede sager 16/62 og 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et legumes m.fl. mod Rådet, Sml. 1954-1964, s. 359, på s. 362, org.ref.: Rec. s. 901, på s. 918, til hvilken der henvises i den appellerede doms præmis 57.

retlige karakter af den i gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, omtalte ekspertgruppe og dermed om det retlige grundlag for dens oprettelse, dels at denne ekspertgruppe skulle have fungeret uden at være opført på nogen form for post i budgettet.

90. Om det første punkt bemærker jeg — på linje med Kommissionen — at det ikke, når Retten først korrekt har udelukket, at den nævnte ekspertgruppe er et forskriftsudvalg i henhold til komitologiafgørelsens artikel 5 [43], og fastslået, at den er »en særskilt funktionel enhed i forhold til Toldkodeksudvalget« [44], kan kræves, at Retten giver yderligere præciseringer om denne gruppes retlige karakter, i og med at appellantens argumentation er støttet på, at denne gruppe har karakter af at være et forskriftsudvalg. Det fremgår imidlertid tilstrækkelig klart af den appellerede dom [45], at hjemlen for oprettelsen af en ekspertgruppe i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, findes i de kombinerede bestemmelser i toldkodeksens artikel 239, 247 og 247a, af hvilke det i det væsentlige fremgår, at definitionen af »de procedureregler, der skal finde anvendelse« med henblik på tilbagebetaling eller fritagelse efter artikel 239, skal ske efter forskriftsproceduren, som er foreskrevet i komitologiafgørelsens artikel 5. Retten har heller ikke undladt at gøre opmærksom på, at gennemførelsesforordningen artikel 907 blev godkendt med hjemmel i den nævnte procedure [46], hvilket appellanten i øvrigt heller ikke har bestridt.

91. Vedrørende det andet punkt er det tilstrækkeligt i lighed med Kommissionen at nævne, at spørgsmålet om, hvorvidt ekspertgruppen fungerer i overensstemmelse med budgetreglerne, ikke har den ringeste betydning for gyldigheden af de anfægtede beslutninger, men i det højeste kan berøre gyldigheden af beslutningerne om forpligtelse til at afholde udgifter, som ikke var genstand for appellantens annullationssøgsmål.

92. Endelig skal jeg analysere klagepunktet om, at indsigelsen om ugyldigheden af gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, ikke er blevet realitetsbehandlet.

93. Indledningsvis bemærker jeg, at det allerede fremgår klart af de ovennævnte betragtninger, at denne indsigelse er ugrundet; her har jeg påvist, at oprettelsen af ekspertgruppen ikke savnede retligt grundlag og heller ikke stred mod de bestemmelser i toldkodeksen, appellanten har påberåbt sig.

43 — Den appellerede doms præmis 58.

44 — Den appellerede doms præmis 59.

45 — Den appellerede doms præmis 52.

46 — Den appellerede doms præmis 52.

94. Jeg har dog visse tvivl om, hvorvidt Domstolen, når den henviser til andre grunde [47], af samme grund kan undlade at tage stilling til klagepunktet om den manglende realitetsbehandling af indvendingen om ugyldighed. Forudsætningen for, at der kan fremføres andre grunde end i den dom, der er blevet anfægtet, synes at være, at det forinden er konstateret, at Retten har begået en retlig fejl.

95. Det er således kun i dette perspektiv, jeg fortsætter med også at undersøge dette klagepunkt, som jeg har følgende betragtninger til.

96. For det første fremkommer appellanten i realiteten ikke med noget egnet argument mod Rettens vurdering af, at ugyldighedsindsigelsen først er blevet fremført i replikken. Appellanten begrænser sig derimod i hovedsagen til at understrege, at diskussionen om gyldigheden af gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, udspringer af den fortolkning, som Kommissionen havde foretaget i svarskriftet, og som appellanten ikke er enig i, og at denne diskussion ikke ville være opstået, hvis man havde fulgt den fortolkning af denne bestemmelse, som appellanten havde anført i stævningerne. Disse betragtninger viser således på det faktuelle plan, at ugyldighedsindsigelsen faktisk først fremkom under replikken. Jeg konstaterer endvidere, at det heller ikke er korrekt, når appellanten hævder, at selskabet havde fremført sin egen fortolkning af gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, i stævningerne. Ved en simpel gennemlæsning af disse dokumenter viser det sig, at denne bestemmelse end ikke er citeret [48].

97. For det andet er jeg af den opfattelse, at appellantens påstand, hvorefter ugyldighedsindsigelsen vedrørende gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, skal betragtes som et retligt element, der er kommet frem under retsforhandlingerne i henhold til artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement, må anses for at være uden grundlag. I denne forbindelse er jeg derimod af den opfattelse, at den fortolkning af gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, som Kommissionen er fremkommet med i svarskriftet, ikke kan anses for at være en retlig omstændighed, der er fremkommet under retsforhandlingerne i henhold til den citerede bestemmelse i artikel 48, stk. 2, da den ikke har ændret den eksisterende retlige situation, der bestod, da annullationssøgs-

47 — I henhold til Domstolens retspraksis skal en appel forkastes, når der af Rettens begrundelse følger en tilsidesættelse af fællesskabsretten, men hvor konklusionen i samme dom korrekt støttes på andre retlige grunde, bl.a. dom af 9.6.1992, sag C-30/91 P, Lestelle mod Kommissionen, Sml. I, s. 3755, præmis 28, af 15.12.1994, sag C-320/92 P, Finsider mod Kommissionen, Sml. I, s. 5697, præmis 37, og af 13.7.2000, sag C-210/98 P, Salzgitter mod Kommissionen, Sml. I, s. 5843, præmis 58.

48 — Appellanten nævner imidlertid ikke i appelskriftet spørgsmålet om, hvorvidt indsigelsen om ugyldigheden af gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, vil kunne realitetsbehandles, idet den blot betragtes som en »udvidelse af et anbringende, der tidligere er fremført [...] i stævningen«, som antaget i dom af 30.9.1982, sag 108/81, Amylum mod Rådet, Sml. s. 3107, præmis 25, og af 19.5.1983, sag 306/81, Verros mod Parlamentet, Sml. s. 1755, præmis 9. Domstolen er således ikke forpligtet til at udtale sig om dette spørgsmål.

målene blev indledt [49], i modsætning til, hvad man kunne sige, hvis der var f.eks. var fremkommet en ændring eller en ophævelse eller en erklæring om ugyldighed af en retsakt, som har betydning for sagens afgørelse.

98. For det tredje mener jeg imidlertid, at Retten har begået en retlig fejl ved at lægge til grund, at spørgsmålet om, hvorvidt gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, er ugyldig, ikke har ordre public-karakter.

99. I denne forbindelse er jeg enig med appellanten i, at dommen i sagen Société des fonderies de Pont-à-Mousson mod Den Høje Myndighed [50], som Retten henviser til, ikke støtter den konklusion, som Retten er kommet til på dette punkt.

100. I det afsnit af denne dom, som Retten henviser til, udtaler Domstolen, at det sagsøgende selskab i forbindelse med det andet anbringende, det havde fremført, kun ville have kunnet anfægte den individuelle afgørelse, som Den Høje Myndighed havde truffet over for dette, hvis det havde påberåbt sig ugyldighedsindsigelsen over for en bestemt generel retsakt, som denne afgørelse havde hjemmel i. Den anfægtede fejl ville, hvis overhovedet, have tilknytning til denne retsakt og ikke til den anfægtede individuelle beslutning. Domstolen udtalte, at selv om »denne indsigelse ikke blev udtrykkelig fremført af sagsøgeren, [kunne den] antages at være formuleret implicit«, og det ville under alle omstændigheder være »uhensigtsmæssigt at lade der være nogen tvivl om gyldigheden [af den generelle retsakt], for så vidt som den havde betydning for denne tvist«, og fandt det derfor »nødvendigt at tage stilling til, hvorvidt det andet anbringende var begrundet«. Jeg ser derfor ikke, hvorfor Retten har kunnet drage den slutning af denne dom, at gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, ikke skulle have ordre public-karakter. For yderligere at påvise den manglende relevans af det af Retten fremførte fortilfælde, vil jeg tilføje, at tvivlen om den generelle retsakts gyldighed i den sag, der blev afgjort ved den nævnte dom, ikke opstod i forbindelse med spørgsmålet om retsaktens ophavsmands kompetence i sig selv, men af andre grunde, der vedrørte dennes interne legitimitet.

101. Heller ikke det argument, der blev fremført vedrørende appellantens henvisning i første instans til sagen Laboratoires Servier mod Kommissionen [51], og som vedrører spørgsmålet om inkompetence hos den

49 — Jf. dom af 1.4.1982, sag 11/81, Dürbeck mod Kommissionen, Sml. s. 1251, præmis 17.

50 — Nævnt ovenfor i fodnote 13.

51 — Rettens dom af 28.1.2003, sag T-147/00, Sml. II, s. 85, præmis 45.

institution, der vedtog den anfægtede retsakt, modsat inkompetence hos den institution, der vedtog den retsakt, der var hjemmel for den anfægtede retsakt [52], kan udgøre en gyldig grund til at nægte at ville anse en eventuel ugyldighed af gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, fordi Kommissionen manglede kompetence, for at have ordre public-karakter. Der påhviler Retten en forpligtelse til at nævne de grunde, den i mangel af forudgående specifik retspraksis har haft til at udtale, at spørgsmålet om, hvorvidt den institution, som har truffet den retsakt, som har dannet grundlag for den anfægtede retsakt, har manglet kompetence, ikke kan betragtes som havende ordre public-karakter.

102. For så vidt angår kriterierne for at afgøre, om der foreligger en ordre public-karakter eller ikke, lægger jeg til grund, at der skal henvises til de kriterier, som blev nævnt af generaladvokat Jacobs i punkt 141 og 142 i hans forslag til afgørelse i forbindelse med dommen i sagen Salzgitter mod Kommissionen [53]. Det skal derfor vurderes:

— »om den tilsidesatte regel tjener til opfyldelse af et grundlæggende mål i Fællesskabets retsorden, og om den spiller en afgørende rolle for opnåelsen af dette mål«

— og »om den tilsidesatte regel blev fastsat i tredjemands interesse eller i offentlighedens almindelige interesse og ikke kun i de direkte berørte borgeres interesse« [54].

103. Som Retten rigtigt har udtalt i den appellerede dom [55], skal spørgsmålet om, hvorvidt ophavsmanden til den anfægtede retsakt er inkompetent, i henhold til retspraksis behandles af Fællesskabets retsinstanser ex officio [56]. Dette er en indvending, der skal betragtes som havende ordre public-karakter [57]. Denne mangel opfylder efter min opfattelse, *rent principielt*, de to ovennævnte kriterier: Kompetencebestemmelserne skal sikre et formål eller en værdi, der er fundamental for Fællesskabets retsorden, dvs. for ligevægten mellem institutionerne, og er som regel indført i almenhedens interesse. Jeg siger *rent principielt*, idet den mest korrekte indgangsvinkel ville synes at være at foretage en vurdering, sag for sag, eller med reference til den specifikke kompetencebestemmelse, som antages at være tilsidesat, af spørgsmålet, om de ovennævnte

52 — Den appellerede doms præmis 52.

53 — Dommen nævnt ovenfor i fodnote 47.

54 — Jeg mener derimod ikke, at betingelsen om en åbenbar tilsidesættelse af fællesskabsretten, som beskrevet i punkt 143 i det omtalte forslag til afgørelse fra generaladvokat Jacobs, er relevant for, at indvendingen skal defineres som havende ordre public-karakter. Efter min opfattelse drejer det sig snarere om en forpligtelse for dommeren til ex officio at behandle en indvending som ordre public. Jf. i denne retning B. Vesterdorf, Le relevé d'office par le juge communautaire, i *Une Communauté de droit: Festschrift für G.C. Rodriguez Iglesias*, Nomos, 2003, s. 551, navnlig s. 560 f.

55 — Den appellerede dom, præmis 52.

56 — Jf. i denne retning dom af 10.5.1960, sag 19/58, Tyskland mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 181, org.ref.: Rec. s. 469, på s. 488, dommen i sagen Amylum mod Rådet, præmis 28, og dommen i sagen Salzgitter mod Kommissionen, præmis 56 og 57; Rettens dom af 27.2.1992, forenede sager T-79/89, T-84/89 — T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 og T-104/89, BASF m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 315, præmis 31, af 24.9.1996, sag T-182/94, Marx Esser og Del Amo Martinez mod Parlamentet, Sml.Pers. I-A, s. 411, og II, s. 1197, præmis 44, dommen i sagen Laboratoires Servier mod Kommissionen, præmis 45, og dom af 21.9.2005, sag T-315/01, Kadi mod Rådet og Kommissionen, Sml. II, s. 3649, præmis 61.

57 — Jf. således udtrykkeligt forslag til afgørelse fra generaladvokat Lagrange i sag 66/63, dom af 15.7.1964, Nederlandene mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 525, org.ref.: Rec. s. 1047, på s. 1086, og Rettens domme nævnt i den foregående fodnote.

kriterier, herunder også det, der vedrører den betydelige rolle, bestemmelsen har vedrørende virkeliggørelsen af et formål eller en værdi af fundamental betydning, er opfyldt [58].

104. Jeg mener ikke, at det for at fastslå, om et anbringende, der støttes på tilsidesættelsen af kompetenceregler, er relevant at sondre, som det er sket i den appellerede dom, mellem kompetencen hos ophavsmanden til den anfægtede retsakt og kompetencen hos ophavsmanden til den retsakt, som er hjemmel for den anfægtede retsakt.

105. Det, man bør spørge sig om i den foreliggende sag, er snarere, om de bestemmelser i toldkodeksen, som appellanten mener, Kommissionen har tilsidesat ved i gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, at indføre en procedure, der er forskellig fra den, der angiveligt er foreskrevet i de ovennævnte bestemmelser — og som tillader, at Kommissionen, i et tilfælde som det foreliggende, selv kan træffe beslutning om en ansøgning om fritagelse for afgifter i henhold til toldkodeksens artikel 239 og gennemførelsesforordningens artikel 905 — opfylder de kriterier, som jeg har anført ovenfor i punkt 102.

58 — Domstolen har f.eks. i en sag mellem en tjenestemand i Kommissionen og hans institution udelukket, at spørgsmålet om, hvorvidt en afdelingsleder havde kompetence til at vedtage forvaltningsmæssige beslutninger, hører ind under de spørgsmål, som Domstolen kan behandle af egen drift (dom af 14.12.1988, sag 280/87, Hecq mod Kommissionen, Sml. s. 6433, præmis 12).

106. Jeg fremhæver i den forbindelse, at toldkodeksens artikel 239, 247 og 247a kommer i betragtning som de bestemmelser, som fastsætter de nærmere regler for udøvelse af kompetencen til afgørelse i henhold til de vigtige regler om tilbagebetaling og fritagelse for afgifter, som er givet af Rådet i toldkodeksens artikel 239. Derfor har disse en vigtig rolle med henblik på at sikre ligevægten mellem institutionerne (i forholdet mellem Fællesskabets institutioner og mellem disse og institutionerne i medlemsstaterne), eller en fundamental værdi i Fællesskabets retssystem, og de er helt sikkert vedtaget i almenhedens interesse som helhed og ikke blot i enkelte direkte berørte borgeres interesse.

107. Spørgsmålet om, hvorvidt gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, er ugyldig, som appellanten i første instans fremførte for sent, er derfor efter min opfattelse og i modsætning til det, Retten lagde til grund i den appellerede dom, et anbringende, der har ordre public-karakter.

108. Det betyder imidlertid ikke i sig selv, at Retten skulle have været forpligtet til ex officio at tage stilling til dette anbringende. En sådan forpligtelse opstår således kun under bestemte omstændigheder. En forpligtelse til ex officio at behandle et anbringende, der har ordre public-karakter, kunne even-

tuelt kun opstå på grundlag af oplysninger, der fremgår af sagens akter [59]. Den åbenbare karakter af den påståede tilsidesættelse, eller hvis Fællesskabets retsinstanser er i stand til uden vanskeligheder at betegne eller kvalificere tilsidesættelsen som sådan [60], kunne være en yderligere betingelse for at antage, at der opstår en sådan forpligtelse. Når man skal undersøge de omstændigheder, hvoraf forpligtelsen til ex officio at behandle et anbringende som havende ordre public-karakter følger, og dette ikke med hensyn til den anfægtede retsakt, men derimod til den retsakt, der udgjorde hjemlen for denne, kunne man stille det spørgsmål, om det er nødvendigt, at ophavsmanden til begge retsakter er den samme, eller rettere, om den institution, der har vedtaget den »forudgående« retsakt, skal være involveret i retssagen som sagsøgt.

109. Det skal derimod ikke undersøges, om der var en forpligtelse for Retten til under omstændighederne i denne sag ex officio at undersøge, om der foreligger ordre public-karakter for så vidt angår ugyldigheden på grund af inkompetence af gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1. Hvis Domstolen — som jeg foreslår — fastslår, at Retten har begået en retlig fejl ved at udelukke, at dette spørgsmål kunne være af ordre public-karakter, vil Domstolen herefter kunne nøjes med under anførelse af en ny begrundelse at konstatere, at anbringendet herom savner grundlag. Således er dette manglende grundlag, som jeg har nævnt ovenfor, en følge af den korrekte fortolkning af bestemmelserne i toldkodeksen, og som man under alle omstændigheder vil komme frem til ved undersøgelsen af de øvrige klagepunkter, som appellanten fremfører — sammen med det, der behandles her — inden for rammerne af de to første led i det her omhandlede appelanbringende.

110. Jeg antager derfor ikke, at den appellerede dom — efter at der er anført en ny begrundelse vedrørende det punkt, der netop er blevet undersøgt — skal ophæves på grundlag af de første to led i det her omhandlede appelanbringende.

Om den retlige fejl, Retten skal have begået ved at afvise klagepunktet om en tilsidesættelse af artikel 4, stk. 1, i Toldkodeksudvalgets forretningsorden

111. Med det tredje led i det foreliggende appelanbringende hævder appellanten, at Retten har begået en retlig fejl, da den efter at have konstateret, at ekspertgruppens medlemmer blot havde 13 kalenderdage til at få kendskab til appellantens svar til Kommissionen, har forhindret appellanten i hensigtsmæssigt at gøre den heraf følgende tilsidesættelse af artikel 4, stk. 1, i Toldkodeksudvalgets forretningsorden gældende. Appellanten kritiserer Rettens antagelse om, at denne bestemmelse ikke er givet til

59 — Jf. domme af 8.7.1999, sag C-49/92 P, Kommissionen mod Anic Partecipazioni, Sml. I, s. 4125, præmis 212, og sag C-199/92 P, Hüls mod Kommissionen, Sml. I, s. 4287, præmis 134.

60 — Forslag til afgørelse fra generaladvokat Jacobs i forbindelse med dommen i sagen Salzgitter mod Kommissionen, punkt 143.

enkeltpersoners beskyttelse, og lægger derfor Retten til last, at den ikke har taget højde for det anførte i Domstolens dom i sagen Kommissionen mod BASF m.fl. [61], af hvilken det fremgår, at de procedureregler, som findes i en forretningsorden, er vigtige regler, hvis manglende overholdelse kan gøres gældende af enkeltpersoner, der er umiddelbart berørt af beslutningen.

112. Jeg vil først, under henvisning til præmis 77 i den appellerede dom, hvorefter »medlemmerne af ekspertgruppen har haft 13 kalenderdage (fra den 6. til den 18.11.2002) til at gøre sig bekendt med appellantens svar«, bemærke, at Retten ikke klarlægger, om den dermed mener, at de frister, der er fastsat i artikel 4, stk. 1, i Toldkodeksudvalgets forretningsorden, i hvert fald er blevet overholdt. Derudover forstår jeg ikke, hvordan man kan forene denne konstatering med den dato, på hvilken mødet i ekspertgruppen i henhold til den appellerede dom skulle have fundet sted, nemlig den 12. november 2002 [62].

113. Det skal imidlertid ikke undersøges, om den frist, der er nævnt i den pågældende bestemmelse, i det foreliggende tilfælde er blevet overholdt (og uanset hvad der i denne henseende måtte være fastslået i Rettens dom), idet Retten, da den udelukkede, at der var sket en tilsidesættelse af artikel 4, stk. 1, i den nævnte forretningsorden, har støttet sig på, at denne bestemmelse ikke kunne påberåbes af enkeltpersoner.

114. Jeg er enig med Kommissionen i, at denne løsning er retlig korrekt. Appellanten anfører til anfægtelse heraf den citerede dom i sagen Kommissionen mod BASF m.fl., hvoraf det imidlertid ikke fremgår, at enhver tilsidesættelse af et formkrav, der er fastlagt i forretningsordenen for en institution eller et udvalg, skal medføre, at den trufne afgørelse behæftes med en ulovlighed, som enkeltpersoner kan påberåbe sig i retten. I denne dom udtalte Domstolen, at stadfæstelsen af retsakterne, som er nævnt i artikel 12, stk. 1, i Kommissionens forretningsorden, udgør en væsentlig formforskrift, og at en overtrædelse heraf kan give anledning til et annullationssøgsmål, der kan indbringes af enkeltpersoner, *idet den skal ses som en sikring af retssikkerheden*, ved på originalsproget at fastnagle den tekst, der er vedtaget af Kommissionen, og således i tilfælde af tvist gør det muligt at undersøge, om de tekster, der er meddelt eller offentliggjort, er fuldt ud i overensstemmelse hermed [63].

115. Domstolen har således i den omtalte dom vurderet karakteren af og formålet med dette ikke iagttagne formkrav med henblik på efterprøvelsen af, om dette formkrav var

61 — Dom af 15.6.1994, sag C-137/92 P, Sml. I, s. 2555.

62 — Den appellerede doms præmis 27, 37, 44 og 98.

63 — Dommen i sagen Kommissionen mod BASF m.fl., præmis 75 og 76.

væsentligt i henhold til artikel 230 EF, og om enkeltpersoner kunne gøre overtrædelsen gældende ved et annullationssøgsmål.

116. Retten udtalte i den appellerede dom, at artikel 4, stk. 1, i Toldkodeksudvalgets forretningsorden har til formål at sikre den hensigtsmæssige forretningsgang i udvalget under hensyntagen til de beføjelser, som tilkommer medlemmerne, og at den derfor ikke har til formål at beskytte borgerne. Appellanten fremfører ikke et eneste argument i appelsagen, der kan tilbagevise denne udtalelse, bortset fra en generel påstand om den »særlige vigtighed« af overholdelsen af de regler, der vedrører rådførelsen med udvalget, eller den ubegrundede påstand, at enhver procedureregel udgør et væsentligt formkrav. Rettens betragtning er i øvrigt på linje med det princip — *som er af afgørende betydning,* og som i øvrigt i det foreliggende tilfælde finder analog anvendelse på et udvalg som Toldkodeksudvalget — Domstolen har fastslået i dommen i sagen Nakajima mod Rådet[64]; heri udtaler Domstolen, at »formålet med en fællesskabsinstitutions forretningsorden er at sikre en hensigtsmæssig forretningsgang inden for institutionen«, og at »de regler, som en forretningsorden indeholder, [...] således i det væsentlige skal sikre et teknisk hensigtsmæssigt forhandlingsforløb, hvorved der fuldt ud tages hensyn til de beføjelser, der tilkommer hvert enkelt medlem af institutionen«, og »ikke har til formål at beskytte borgerne«.

64 — Dom af 7.5.1991, sag C-69/89, Sml. I, s. 2069, præmis 49 og 50, som Retten udtrykkelig henviser til i præmis 79 i den appellerede dom.

117. Bestemmelserne i Toldkodeksudvalgets forretningsordens artikel 4, stk. 2, er helt klart beregnet til at give udvalgsmedlemmerne tilstrækkelig tid til at undersøge de foranstaltninger, der forelægges for dem. Det tilfalder efter min mening alene de medlemsstater, som er repræsenteret i udvalget, at vurdere, hvorvidt et kortere tidsrum end det, der er foreskrevet i den nævnte bestemmelse, alligevel vil være tilstrækkeligt til at sikre, at deres repræsentanter i udvalget kan foretage en hensigtsmæssig undersøgelse af de foranstaltninger, de har til opgave at afgive udtalelse om.

118. Jeg lægger derfor til grund, at Retten med rette har afvist, at appellanten kan påberåbe sig, at den pågældende bestemmelse er blevet tilsidesat.

119. Også det tredje led af det her omhandlede appelanbringende skal således efter min opfattelse afvises.

Om den påståede fejlagtige anvendelse af toldkodeksens artikel 239

120. Appellanten hævder, at Retten har begået en retlig fejl ved at lægge til grund, at betingelsen i toldkodeksens artikel 239 om, at der skal foreligge åbenbar forsømmelighed, ikke er opfyldt i denne sag.

121. I den første del af anbringendet kritiserer appellanten Retten for en forkert fortolkning af artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 3319/94 og følgelig for at have konkluderet, at denne ikke indeholder relevante fortolkningsvanskeligheder.

122. Sammenfattende hævder appellanten i modsætning til det, Retten har lagt til grund, og til det, der fremgår af betragtning 39 til den nævnte forordning [65], at der ikke ved den pågældende bestemmelse pålægges en særlig afgift for alle tilfælde af indirekte fakturering på grund af risikoen for omgåelse af antidumpingforanstaltningerne, som denne indebærer, men kun i de tilfælde, hvor der er påvist en omgåelse.

123. Rettens fejlagtige fortolkning af artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 3319/94 viser i øvrigt også, at denne bestemmelse, i modsætning til det, som var udtalt i den appellerede dom, er vanskelig at fortolke.

65 — I denne betragtning hedder det navnlig, at »det anses for hensigtsmæssigt at indføre en variabel told på et niveau, der gør det muligt for EF-erhvervsgrenen at hæve sine priser til et fortjenstgivende niveau [idet tolden pålægges import af den pågældende vare], som faktureres direkte af bulgarske eller polske producenter eller af parter, som eksporterede den pågældende vare i undersøgelsesperioden«, og at der »for al anden import indføres en specifik told på samme grundlag for at forhindre omgåelse af antidumpingforanstaltninger«.

124. Ligesom Kommissionen er jeg af den opfattelse, at disse betragtninger ikke kan tiltrædes.

125. Først og fremmest skal det understreges, at den påståede fejlagtige fortolkning af artikel 1, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 3319/94 ikke kan behandles som en selvstændig indvending — og dette af de grunde, som jeg har anført under punkt 45-50 ovenfor — men kun som et argument til støtte for indvendingen om den vurdering, Retten har foretaget af, hvor kompliceret bestemmelsen er. Dette er en af de faktorer, som i henhold til retspraksis har betydning for undersøgelsen af betingelsen om, at der i henhold til toldkodeksens artikel 239 skal foreligge åbenbar forsømmelighed [66].

126. Jeg vil mene, at en sådan indvending skal afvises fra realitetsbehandling, da bedømmelsen af en lovbestemmelses komplicerede karakter skal foretages på grundlag

66 — Dom af 11.11.1999, sag C-48/98, Söhl & Söhlke, Sml. I, s. 7877, præmis 56, og af 13.3.2003, sag C-156/00, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. I, s. 2527, præmis 92-95.

af en vurdering af faktiske omstændigheder, der ikke er underlagt Domstolens prøvelse under en sag om appel af en dom afsagt af Retten [67].

127. I øvrigt vil jeg tilføje, at denne indvending i alle tilfælde klart savner grundlag. Denne støtter sig udelukkende på kritikken af den fortolkning, Retten har foretaget af artikel 1, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 3319/94; denne fortolkning forekommer mig imidlertid at være absolut korrekt. Det er faktisk fuldstændig klart, når man læser denne bestemmelse — også når man tager hensyn til betragtning 39, som appellanten påberåber sig — at anvendelsen af den særlige afgift, som er fastsat i denne bestemmelse, forudsætter, at der findes en situation med indirekte fakturering, og ikke tillige et bevis for, at en sådan fakturering havde det omfang eller den virkning, at den medførte en omgåelse af den variable afgift, som omtales i det foregående afsnit. Appellanten påviser derfor ikke på nogen måde, at der i modsætning til det, der fremgår af den appellerede dom, foreligger nogen fortolkningsvanskeligheder i forbindelse med forordning nr. 3319/94, artikel 1, stk. 3, andet afsnit.

128. I det andet led af dette anbringende udtaler appellanten på den ene side, at Rettens dom, i henhold til hvilken selskabet ikke kunne blive fritaget for ansvar ved at påberåbe sig den fejl som — rigtigt eller ej — dets speditører har foretaget, strider mod Fællesskabets retsinstansers praksis, hvori toldspeditørernes professionelle ansvar er slået fast; på den anden side bestrider selskabet Rettens vurdering af Kommissionens skøn, i henhold til hvilket appellanten havde den nødvendige faglige erfaring.

129. Spørgsmålet om, hvorvidt vurderingen af, om der foreligger en åbenbar forsømmelighed i den forstand, der er nævnt i toldkodeksens artikel 239, samt af, om toldspeditørernes fejl er relevant, er et retligt spørgsmål, der som sådant kan fremføres under appelsagen.

130. I den forbindelse vil jeg bemærke, at appellanten imidlertid begrænser sig til at fremføre, at det i to sager — Domstolens dom i sagen Van Gend & Loos mod Kommissionen [68] og i Rettens dom i sagen Mehibas Dordtselaan mod Kommissionen [69] — blev fastslået, at »toldspeditøren hæfter

67 — I mit forslag til afgørelse fremsat den 11.1.2007 i sag C-282/05 P, Holcim (Deutschland) mod Kommissionen (punkt 65), argumenterede jeg på samme måde med hensyn til spørgsmålet om vanskeligheden ved at anvende eller fortolke de lovbestemmelser, der — når det skal fastslås, om Fællesskabet ifalder ansvar uden for kontraktforhold i henhold til artikel 288, stk. 2, EF — er relevante for afgørelsen af, om en overtrædelse af fællesskabsretten, som en institution har begået, er tilstrækkelig kvalificeret. Jeg bemærker dog, at Domstolen har anvendt en anden tilgang i dom af 3.3.2005, sag C-499/03 P, Biegi og Commonfood mod Kommissionen, Sml. I, s. 1751, navnlig præmis 42-44 og 49-55, vedrørende vurderingen af de relevante toldbestemmelsers komplicerede karakter i forbindelse med en undersøgelse med henblik på anvendelsen af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), af spørgsmålet, om en godtroende debitor kunne have opdaget en fejl, som de kompetente toldmyndigheder havde begået.

68 — Dom af 13.11.1984, forenede sager 98/83 og 230/83, Sml. s. 3763, præmis 16.

69 — Rettens dom af 18.1.2000, sag T-290/97, Sml. II, s. 15, præmis 83.

både for betaling af importafgifter og for de til toldvæsenet indleverede dokumenters rigtighed«.

131. Jeg bemærker først og fremmest, at relevansen af denne retspraksis forekommer mig at være tvivlsom, da betalingen af afgiften i det foreliggende tilfælde blev opkrævet af de franske toldmyndigheder hos appellanten og ikke hos hans egne toldspeditører. Jeg bemærker i den forbindelse, som det fremgår af rekonstruktionen af de faktiske omstændigheder i den appellerede dom, at appellantens toldspeditører *ikke* havde foretaget toldbehandlingen *i deres eget navn, men i Agro Baltics og i appellantens navn* [70]. Det følger imidlertid af præmis 5 i den nævnte dom i sagen Van Gend & Loos mod Kommissionen, at den toldspeditør, der var sagsøger i den sag, som blev afgjort i den nævnte dom, havde anmeldt varerne til fri omsætning *i eget navn,* men for en andens regning [71], og at Kommissionen af denne grund erklærede, at den nævnte speditør havde påtaget sig forpligtelsen til at betale importafgifterne, som varerne senere blev pålagt [72].

132. Selv om man antog, at toldspeditøren kun havde ansvar for betalingen af importafgiften og for, at de dokumenter, der blev fremlagt for toldmyndighederne, var udfyldt forskriftsmæssigt, i det tilfælde, hvor de tilhørende tolddeklarationer ikke er udfyldt af speditøren i eget navn, men i importørens navn, ville dette ikke medføre, at sidstnævnte ville være fritaget for dette ansvar. Det er appellantens ansvar, de franske toldmyndigheder har gjort gældende. Appellanten i denne sag har imidlertid ikke på nogen måde erklæret eller ladet forstå, at de franske toldmyndigheder skulle have krævet den særlige antidumpingafgift betalt hos hans toldspeditører. På den anden side burde en lignende påstand have været rejst over for de nationale dommere i forbindelse med en sag rettet mod afgørelserne fra de nævnte myndigheder om opkrævning af denne afgift hos appellanten.

133. Når appellanten ikke fremkommer med noget andet argument end den kortfattede henvisning til retspraksis, som er citeret ovenfor i punkt 130, når han vil bestride Rettens vurdering, i henhold til hvilken appellanten ikke kunne blive fritaget for ansvar ved at påberåbe sig den fejl — sand eller usand — som hans speditører skulle have begået, kan den appellerede dom ikke anses for at være behæftet med en fejl i relation til dette punkt.

134. Til yderligere støtte for denne konklusion forekommer det mig nyttigt at bemærke, selv om det ikke er sket i den appellerede dom, at det i gennemførelsesfor-

70 — Det drejer sig således om en situation med direkte repræsentation i henhold til toldkodeksens artikel 5, stk. 2.

71 — Det drejede sig således om en situation med indirekte repræsentation i henhold til toldkodeksens artikel 5, stk. 2.

72 — Det fremgår imidlertid ikke af den nævnte dom i sagen Mehibas Dordtselaan mod Kommissionen, om toldspeditøren i det foreliggende tilfælde havde foretaget tolddeklarationerne i eget navn og for importørens regning eller i dennes navn og for dennes regning. Det er dog en kendsgerning, at de hollandske toldmyndigheder havde afkrævet betalingen af de supplerende landbrugsafgifter af toldspeditøren og ikke af importøren, afgifter, som samme speditør forlangte godtgjort i medfør af artikel 13 i forordning nr. 1430/79.

ordningens artikel 905, stk. 1, tredje afsnit, hedder, at begrebet »den berettigede« eller den person, i henhold til hvem det i bestemmelsen i toldkodeksens artikel 239 og i gennemførelsesafgørelsens artikel 905, stk. 1, første afsnit, skal vurderes, om der foreligger en urigtighed eller åbenbar forsømmelighed, »skal forstås i overensstemmelse med artikel 899« i samme forordning. I denne artikel hedder det, at »man ved »berettiget« skal forstå de(n) person(er), der er omtalt i artikel 878, stk. 1, [dvs. den person, der har betalt afgifterne eller er pligtig at betale dem, eller de personer, der er indtrådt i hans rettigheder og forpligtelser] eller deres repræsentanter eller i det foreliggende tilfælde enhver anden person, som har deltaget i udfyldelsen af toldformaliteterne vedrørende de omhandlede varer, eller som har givet de nødvendige instrukser til udfyldelsen af de nævnte formaliteter«. Kategorien af disse personer omfatter givet også de toldspeditører, som i det foreliggende tilfælde har færdigbehandlet toldformaliteterne for appellanten. Hvis man således antager, således som appellanten har gjort, at pålæggelsen af afgiften skyldes nogle fejl, der er begået af selskabets egne toldspeditører ved udfyldelsen af disse formaliteter, ville speditørernes åbenbare forsømmelighed føre til at udelukke appellanten fra retten til fritagelse for afgiften.

135. For så vidt angår den nødvendige faglige erfaring sandsynliggør appellanten, at selskabet givet er en erhvervsdrivende, der er ekspert i import- og eksporttransaktioner inden for kvælstofområdet, men at det ikke er nogen ekspert i toldbehandlingen af sådanne varer i Frankrig.

136. Også denne indvending kan behandles under den rejste appelsag, idet den primært omhandler det retlige spørgsmål om rammerne for den aktivitet, inden for hvilken der skal foretages en vurdering af graden af den faglige erfaring, der kræves af den erhvervsdrivende, der søger om fritagelse for afgifter i henhold til toldkodeksens artikel 239.

137. Det forekommer mig åbenlyst, at denne aktivitet ikke svarer til udførelsen af toldtransaktioner, idet betingelsen om, at en erhvervsdrivende har faglig erfaring — der bl.a. skal indgå i vurderingen af, om der foreligger en åbenbar forsømmelighed i henhold til toldkodeksens artikel 239[73] — ellers automatisk ville være opfyldt af en hvilken som helst importør, som ikke er toldspeditør.

138. Herom har Retten imidlertid, i fuld overensstemmelse med, hvad der er fastslået

73 — Jf. den ovenfor i fodnote 66 nævnte retspraksis.

i Domstolens dom i Söhl & Sölke-sagen [74], udtalt, at det skal undersøges, om der er tale om en erhvervsdrivende, hvis virksomhed i det væsentlige består i import- og eksporttransaktioner, og om han allerede havde erhvervet en vis erfaring med sådanne aktiviteter.

139. Også denne indvending forekommer mig således at være ubegrundet.

140. I det tredje led af dette anbringende lægger appellanten Retten til last, at den har udtalt, at appellantens adfærd ved udførelsen af de operationer, det drejer sig om, ikke kan anses for at have været tilstrækkeligt omhyggelig.

141. Retten har støttet denne bedømmelse på en overordnet vurdering af appellantens adfærd og har herved navnlig fremhævet, at appellanten på den ene side — på trods af at virksomheden påberåber sig sin egen uerfarenhed i forbindelse med toldbehandlingen af de omtalte produkter såvel som de vanskeligheder, der findes ved anvendelsen af forordning nr. 3319/94 — ikke blot havde undladt at søge rådgivning hos sine egne toldspeditører, men tværtimod havde givet dem meget præcise instrukser, og at appellanten desuden havde begået fejl i forbindelse med udarbejdelsen af sine fakturaer [75].

142. For så vidt angår det første aspekt hævder appellanten, at virksomheden, i modsætning til det, Retten har lagt til grund, i virkeligheden havde anmodet om afklaring af anvendelsen af bestemmelserne i den omtalte forordning.

143. Imidlertid er de slutninger, appellanten formulerer i denne forbindelse, ikke af en sådan karakter, at det er bevist, at Retten har forvansket de faktiske omstændigheder eller de oplysninger, der er blevet fremlagt som bevis. Appellanten begrænser sig derimod til at fremføre, at virksomheden med skrivelse af 7. marts 2000 havde anmodet de franske toldmyndigheder om at bekræfte, om den måde, på hvilken virksomheden havde påtænkt at få foretaget udførelsen af toldtransaktionerne, og som var helt identisk med dem, den havde foretaget i 1977, ville svare til en direkte eller indirekte fakturering i henhold til artikel 1. stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 3319/94.

144. Det må være appellanten, der skal være i stand til at huske, hvorledes de transaktioner, der ligger til grund for denne retstvist, blev gennemført i 1997. Den anmodning, appellanten har fremsendt til de franske toldmyndigheder om afklaring, er derfor først forekommet meget senere end både gennemførelsen af de pågældende transaktioner og udarbejdelsen af rapporterne om

74 — Nævnt ovenfor i fodnote 66, præmis 57.

75 — Den appellerede doms præmis 143 og 144.

omgåelse af de skyldige afgifter [76] og i øvrigt efter fremsendelsen af appellantens ansøgning om fritagelse [77].

145. Den omstændighed, som appellanten påberåber sig, har således ingen betydning med henblik på at fastslå, om den pågældende assistent har været omhyggelig ved udførelsen af de operationer, der er genstand for denne retstvist.

146. For så vidt angår faktureringsfejlene lægger appellanten Retten til last, at den ved den almindelige henvisning til de nævnte fejl lod forstå, at disse var talrige, hvilket imidlertid ikke svarer til de faktiske omstændigheder. Appellanten understreger, at der er tale om to enkeltstående fejl inden for et kompleks af fire toldtransaktioner, der hver indeholdt tre forskellige transaktioner, og disse fejl vedrørte udelukkende den praksis, som er behandlet i sag T-134/03.

147. I denne forbindelse vil jeg gøre opmærksom på, at Retten faktisk ikke har udtalt, at der havde været begået talrige faktureringsfejl. Den har derimod blot i præmis 144 i den appellerede dom bemærket, at »sagsøgerens fejl i forbindelse med udstedelsen af sine fakturaer endvidere [taler] [...] for, at selskabet har udvist manglende agtpågivenhed«.

148. Appellanten har således ikke påvist, at Retten skulle have forvansket de faktiske omstændigheder eller de hertil knyttede oplysninger, der blev ført som bevis. For så vidt angår den betydning, Retten har tillagt de pågældende faktureringsfejl, som appellanten også under appelsagen indrømmer har fundet sted, bemærker jeg, at dette hører ind under området for den vurdering, Retten har foretaget af de faktiske omstændigheder, og denne skal ikke prøves af Domstolen i appelsagen.

149. De ovenfor anførte betragtninger fører mig således til den konklusion, at appellanten ikke har påvist, at der er forekommet sådanne fejl, der medfører, at Rettens konstatering er ugyldig, efter hvilken Kommissionen ikke har begået nogen åbenbar fejlvurdering, når den i forbindelse med de anfægtede beslutninger havde lagt til grund, at appellanten ikke havde opfyldt betingelsen om, at der ikke må foreligge åbenbar forsømmelighed.

150. Jeg foreslår derfor, at Domstolen også forkaster dette appelanbringende.

76 — I henhold til den appellerede dom (præmis 24) indgivet den 13.11.1997 for så vidt angår de transaktioner, der hører under sag T-135/03, og den 4.12.1998 for så vidt angår de transaktioner, der hører under sag T-134/03.

77 — I henhold til den appellerede dom (præmis 25) indgivet i november og december 1999.

Sagens omkostninger

151. I henhold til procesreglementets artikel 122, stk. 1, træffer Domstolen, når appellanten ikke får medhold, afgørelse om sagens omkostninger. I henhold til dette reglements artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

152. Derfor foreslår jeg, at Domstolen forkaster appellen, og da Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellanten betaler sagens omkostninger, følger det heraf, at denne skal afholde sagens omkostninger.

Forslag til afgørelse

153. Som følge af det ovenstående foreslår jeg, at Domstolen bestemmer:

»Appellen forkastes.

Appellanten betaler sagens omkostninger.«